

Op reis met Esma Ates

De Turkse kunstenares Esma Ates moet een gelukkige jeugd aan de Middellandse Zee in haar geboorteland gehad hebben. De aquarellen die ze maakt, hebben voor een deel de herinnering aan de landschappen van die jonge jaren als bron.

Haar werk straalt harmonie, licht, warmte en hartstocht uit. Je wordt ook gegrepen door de oerkracht die ze door de aardsheid van het kleurgebruik zichtbaar, zelfs voelbaar maakt. Dat ze hier en daar ook het rode zand van haar vaderland door de verf mengt, versterkt die kracht.

Zoals muziek de luisteraar kan ontroeren – je kunt er vrolijk van worden, je kan er soms een traantje van wegpinken – zo laten ook de aquarellen van Esma Ates je niet onberoerd. Het werk spreekt aan, omdat er behalve aardse schoonheid ook iets onder die laag zit; dingen als weemoed, verlangen, troost en hoop. Als je kijkt, blijf je kijken en je ontdekt steeds meer. De kunstenares neemt je niet alleen mee naar de plekken van haar jeugd, maar ook naar andere oorden waar de kracht van de natuur en de grootstedse architectuur haar inspireerden.

In de recente werken bespeur je een overgang van het figuratieve naar het non-figuratieve; je herkent niet meteen een landschap, een struik, de zee, de heuvels en de bergen, maar ze zijn er wel, als het ware voorbij de herinnering. Het kleurgebruik is nauwelijks veranderd, evenmin als de spanning in de vlakverdeling. Het evenwicht en de harmonie zijn er nog steeds. Het lijkt alsof de verbeelding nog meer vrijheid heeft gekregen. Een vrijheid die de fantasie van de kijker aan het werk zet. De aquarellen van Esma Ates vervelen nooit; ze zijn niet alleen aangenaam om naar te kijken, de kunstenares is er

ook in geslaagd om er spanning en verrassingen in te leggen en de uitnodiging om er bij weg te dromen.